

Д-ръ Мирковичъ бѣше единъ благъ, милосърденъ, искренъ и справедливъ човѣкъ, въодушевенъ отъ великата проповѣдь на Богочеловѣка: „любовъ къмъ ближния“. Той понасяше съ стоическо търпение страданията и лишенията по пътя на борбата за по-сносенъ общественъ животъ. Той вѣрваше дълбоко въ разумността на мирозданието и въ победата на доброто. Той смѣташе, че първиятъ дългъ на човѣка е да помага на ближния си при разнитѣ неволи на живота. И за това лѣкуваше беднитѣ граждани безплатно, а отгоре на това помагаше и парично. Неговитѣ омеопатически лѣкарства, които раздаваше даромъ, въпрѣки невѣрието на закоравѣлитѣ и ограничени материалисти, на колцина заболѣли хорица, старци и деца принасяха облекчение и имъ връщаха здравето и живота!

Независимо отъ неговата революционно-просвѣтителна дейность преди Освобождението, значението на д-ръ Мирковичъ нараства много отъ неговитѣ научно-философски убеждения, както върху безсмъртието и сжщността на душата и религиозното отношение въ живота, така и върху лѣчебната ефикасность на безкрайно малкитѣ омеопатически лѣкарствени дози и на магнетическитѣ паси. Съ една широко отворена душа за всички нови идеи и изследвания, той има заслугата, че въ нашата страна пръвъ възвести ясното прозрение, че въ природата, задъ грубата материална действителность, действуватъ невидими сили и проявления отъ духовно естество.

Въ нашата епоха на вкоренени материалистически убеждения, тая заслуга и значение на доктора още не може да се оцени достатъчно, но напредъкътъ на наукитѣ и все по-растещата грамада отъ добре доказани факти по окултнитѣ проявления ще хвърлятъ въ недалечно бждеще една по-друга свѣтлина върху неговото идейно дѣло въ областта на духовното. Той вѣрваше твърдо въ Бога, въ прераждането на душата и въ нейното еволюционно усъвършенствуване, а сжщо така и въ нравствения законъ на живота, че всѣки каквото прави, таквозъ ще намѣри, — всѣки подготвя самъ сждбата си.

София, 14 Мартъ 1935 г.

СТ. ГИДИКОВЪ